

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. B.**, zastoupený JUDr. Petrem Práglem, advokátem se sídlem Dlouhá 5, Ústí nad Labem, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2008, č. j. x, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 9. 2008, č. j. 75 Cad 8/2008 – 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta JUDr. Petra Prágla **s e u r č u j e** částkou 1904 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutím žalované. Rozhodnutím žalované ze dne 24. 1. 2008, č. j. x byla zamítnuta žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle § 38 a § 39 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“). V odůvodnění žalovaná uvedla, že pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení (dále „OSSZ“) v Děčíně ze dne 14. 1. 2008 poklesla žalobci jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti toliko o 40%, takže je nadále pouze částečně invalidní.

Na základě žádosti žalobce o plný invalidní důchod ze dne 14. 11. 2007 tak posudková lékařka OSSZ v Děčíně učinila závěr, že procentní míra poklesu schopnosti soustavně výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u žalobce odpovídá 40%, tj. postižení uvedenému v kapitole VII oddílu A položce 11.2 písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. s tím, že míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné schopnosti se nemění. Žalovaná poté vydala napadené rozhodnutí, proti kterému žalobce podal žalobu.

Krajský soud provedl důkaz posudkem zdravotního stavu žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí vypracovaným dne 3. 6. 2008 posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem zřízenou podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon č. 582/1991 Sb.“). Podle posudkové komise je u žalobce antiepileptická léčba podávána spíše preventivně, nejde o onemocnění takové závažnosti, aby bylo byt' jen částečně invalidizující. Vyšetření na neuroborreliosu nevyloučilo již přeléčené proběhlé onemocnění, ale postižení CNS touto chorobou prokázáno nebylo. Vertebrogenní syndrom je na podkladě somatoasthenie se svalovou hypotonií a insuficiencí svalového korsetu s porušením statiky a následně dynamiky páteře stigmatizované proběhlou Schmorlovou chorobou. Nebyly však prokázány žádné protruse či prolapsy plotének, páteřní kanál a intervertebrální foramina jsou normální šíře. Objektivní neurologické vyšetření neprokazuje zánikové motorické nebo senzitivní neurologické postižení. Toto onemocnění tak není důvodem pro přiznání invalidity ani částečné. Atopický ekzém je dlouhodobě v klidu. Komise tedy shodně s posudkovým hodnocením ze dne 14. 1. 2008 považovala zdravotní stav žalobce za dlouhodobě nepříznivý a za rozhodující příčinu tohoto stavu považovala také dalekozraký astigmatismus s tupozrakostí obou očí. Žalobce měl sice oční postižení již od dětství, avšak podle očních nálezů je obtížnější uspokojivé korigování vady.

Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti na základě dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu komise stanovila podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. ke dni napadeného rozhodnutí podle kapitoly VII oddílu A – zrak, položka 11 – lehké ustálené postižení částečně poškozující funkci oka, písm. b) – oboustranné. Posudková komise s vědomím, že se jedná o poněkud nadnesené hodnocení ze zde uvedeného rozmezí 40 – 50 %, přiznala dolní hranici rozmezí, tedy 40 % s tím, že tímto hodnocením jsou také dostatečně zohledněna všechna výše uvedená, funkčně lehká, ale četná zdravotní postižení žalobce. Při zachovaném pracovním potenciálu není žalobce schopen práce zrakově náročné, práce fyzicky těžké, práce v nepříznivých klimatických podmínkách, hlavně v horku, v prašném prostředí a prostředí obecně dráždivých chemických látek, práce ve výškách a u rotačních strojů a práce v třísměnném provozu.

Při rozhodování tak vyšel krajský soud z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem a dospěl k názoru o přesvědčivosti a celistvosti posudkových závěrů. Pro stanovení příčiny invalidity i míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti bylo ve spisovém materiálu dostatek podkladů, žalobce byl přítomen při jednání komise a byl přešetřen odborným lékařem – neurologem. Krajský soud se tak ztotožnil se závěry posudkové komise i se závěry žalované. Protože žalobce nesplňoval podmínky ust. § 39 zákona č. 155/1995 Sb., žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) zamítl.

V kasační stížnosti stěžovatel poukázal na své epileptické záchvaty, pro které však nebyl uznán plně invalidním, přičemž u jiných žadatelů se tak podle vyjádření stěžovatele děje. Stěžovatel dále uváděl, že nemůže kvůli zdravotním důvodům najít práci, poněvadž ho nikdo nechce zaměstnat.

Soudem ustanovený zástupce stěžovatele kasační stížnost doplnil a navrhl, aby byl do řízení přibrán příslušný znalec. Dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož se jeho odůvodnění sestávalo pouze ze tří vět. Napadené rozhodnutí tak mohlo vykazovat absenci ústavních limitů na obsah odůvodnění, nelze je tudíž přezkoumat či doplňovat (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Zástupce stěžovatele dále činil sporným, zda „autor správního rozhodnutí“ je oprávněnou úřední osobou podle § 67 odst. 2 s. ř. s (myšleno správního řádu, pozn. soudu).

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud předesílá, že sama o sobě stručnost rozhodnutí správního orgánu, z níž stěžovatel dovozuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované, nemusí tuto vadu nikterak zakládat. Rozhodnutí je třeba vždy posuzovat v kontextu konkrétních skutkových a právních okolností případu a jsou-li tomu tyto okolnosti nakloněny, pak i stručné rozhodnutí může být co do výroku i odůvodnění dostatečně přesné a určité. Tak tomu ostatně je v řadě případů, o nichž žalovaná rozhoduje. Toto odůvodnění rozhodnutí zcela jasně stanoví, z jaké příčiny stěžovatel nezískal nárok na plný invalidní důchod a co bylo podkladem k vydání zamítavého rozhodnutí. S podkladem – lékařským posudkem OSSZ v Děčíně – byl stěžovatel seznámen, což dokládá a stvrzuje svým podpisem na záznamu o jednání. Odůvodnění rozhodnutí žalované tak bylo standardní a akceptované rovněž judikaturou Nejvyššího správního soudu, kdy se tento soud např. v rozsudku ze dne 22. 2. 2005, č. j. 2 Ads 27/2003 - 47, vypořádal s tím, že rozhodnutí žalované ve věcech dávek důchodového pojištění nelze považovat za nepřezkoumatelná, neboť důvody pro jeho vydání jsou v něm – třebaže stručným způsobem - dostatečně a přesně uvedeny.

Nejvyšší správní soud podotýká, že se v daném případě v řízení před krajským soudem nevyskytly žádné pochybnosti, zda napadené správní rozhodnutí je podepsáno oprávněnou osobou a zda ve svém důsledku je projevem vůle správního orgánu směřujícím k úpravě právního postavení stěžovatele, krajský soud nebyl povinen činit v tomto směru další příslušná skutková zjištění. Napadené rozhodnutí obsahuje jméno, příjmení, funkci i se služebním číslem a podpisem oprávněné osoby, námitce stěžovatele vznesené až v kasační stížnosti a směřující k případné nicotnosti správního rozhodnutí nelze přisvědčit.

Krajský soud v žalobním řízení dále nepochybil, pokud při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti stěžovatele vycházel z posudku posudkové komise

Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem, neboť k tomuto úkolu jsou pro přezkumné řízení soudní posudkové komise povolány ustanovením § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Je třeba zdůraznit, že zdravotní stav a pracovní schopnosti stěžovatele byly hodnoceny ve smyslu ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí zajiště není výhradním důkazem v rámci soudního řízení, pokud však nevzbuzuje pochybnosti o úplnosti skutkových zjištění v něm obsažených a o přesvědčivosti posudkových závěrů, bývá zpravidla důkazem stěžejním.

V daném případě posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem obsahuje všechny předepsané náležitosti, tj. diagnostický souhrn, funkční hodnocení jednotlivých zdravotních postižení, stanovení hlavní příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, podřazení příslušné položce vyhlášky č. 284/1995 Sb., stanovení konečné míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti i obecnou pracovní rekomandaci.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu se posudková komise dostačujícím způsobem vypořádala s charakterem onemocnění stěžovatele spočívajícím v dalekozrakým astigmatismu s tupozrakostí obou očí a zohlednila i všechny jeho další zdravotní potíže, přičemž dospěla i k závěru, že v případě epileptických záchvatů stěžovatele typu GM se nejedná o onemocnění byť jen částečně invalidizující. Namítá li stěžovatel, že nebyl pro epileptické záchvaty uznán invalidním, pak krajskému soudu nelze vytýkat, že bez příslušných medicínských znalostí nepolemizoval s – i podle názoru Nejvyššího správního soudu – úplným a přesvědčivým závěrem posudku uvedené posudkové komise, že bylo spolehlivě prokázáno, že stěžovatel k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované podmínky plné invalidity ve smyslu § 39 zákona č. 155/1995 Sb. nesplňoval. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl stanoven podle kapitoly VII oddílu A – zrak, položka 11 – lehké ustálené postižení částečně poškozující funkci oka, písm. b) – oboustranné, přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. (procentní rozpětí 40-50 %) vzhledem k ostatním zdravotním postižením – na 40 %. Posudková komise tak dospěla ke stejnému závěru jako posudkový lékař OSSZ v Děčíně.

Ve vztahu k námitce stěžovatele spočívající v požadavku vyhotovení odborného znaleckého posudku z oboru zdravotnictví tak Nejvyšší správní soud opakuje, že obsah posudku podaného posudkovou komisí nevzbuzuje pochybnosti o své úplnosti a správnosti a dochází ke stejným závěrům jako posudek lékaře OSSZ v Děčíně. Vzhledem k tomu, že lékařské závěry se v otázce hodnocení stěžovatelova zdravotního stavu shodují, pro doplnění dokazování ustanovením soudního znalce z oboru zdravotnictví není dán důvod (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48, dostupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že pracovní rekomandace je obsažena v posudku lékaře OSSZ v Děčíně a posléze v posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem především za účelem stanovení obecných indikací a kontraindikací pro výkon povolání zdravotně postiženého pojištěnce. Důvodem pro přiznání dávky důchodového pojištění tak není skutečnost, že občan nemůže doporučené vhodné zaměstnání nastoupit pro nedostatek takových míst nebo proto, že zaměstnavatel pro přijetí do pracovního poměru vyžaduje bezvadný zdravotní stav. Otázka vhodného

pracovního zařazení a vhodných pracovních podmínek při částečné invaliditě je úkolem úřadu práce, nikoliv otázkou změny hodnocení či stanovení procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Subjektivní pocity stěžovatele o jeho pracovní neschopnosti a jeho zdravotních potížích, nejsou-li podloženy objektivně zjištěným zdravotním stavem, nemohou být kritériem pro přiznání dávky důchodového pojištění.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadami podle § 103 odst. 1 písm. b) ani d) s. ř. s. a kasační stížnost proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

Stěžovateli byl v řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 1. 2009, č. j. 75 Cad 8/2008 - 77, ustanoven advokát. V takovém případě s ohledem na § 35 odst. 8 a § 120 s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokáta podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) částkou 1000 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti). Soud dále přiznal 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celková odměna tedy činí 1600 Kč. Protože advokát Nejvyššímu správnímu soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), podle § 35 odst. 8 s. ř. s. se zvyšuje odměna o částku odpovídající DPH, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 304 Kč. Odměna advokáta navýšená o DPH celkově činí 1904 Kč. Zástupci stěžovatelky se proto přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 1904 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu